

Bernardín Šmíd Všetci jedli a nasýtili sa

„Keď to Ježiš počul, odplával loďou na pusté miesto, aby bol sám...“ V skutočnosti nikto neodchádza do samoty preto, aby bol sám. Človek má strach z ničoty a prázdnoty. V tomto zmysle platí Božie Slovo: „Nie je dobre byť človeku samému.“ Nikto neodchádza do samoty preto, aby bol sám. Opúšťame ľudskú spoločnosť, ale robíme to kvôli spoločenstvu s Bohom. Samota je preto príťažlivá, že v nej môžeme byť s Bohom. Samota je potrebná, aby sme sa znovu zorientovali, aby sme našli svoje vnútro, aby sme sa zahľadeli na vnútorný kompas vlastného svedomia, či idem správnou cestou. Samotu potrebujeme aj preto, aby sa zahojili naše zranenia spôsobené ľuďmi a svetom. Každý človek má svoje hrany, ktorými ubližuje. Preto je potrebné byť s Bohom a jemu prenechať na uzdravenie všetky svoje zranenia.

O sv. Františkovi sa píše: „Raz sa blažený a ctihodný otec František vzdialil od zástupu ľudí, ktorí sa denne zbožne schádzali, aby ho videli a počuli, a odobral sa na odľahlé, osamelé miesto, aby bol len pre Boha a aby striasol prach, ktorý sa snáď na ňom prichytil pri styku s ľuďmi. Mával totiž zvyk rozdeľovať si čas, ktorý mu bol prepožičaný, aby si zaslúžil Božiu milosť, jednak ku službe bližným, jednak k rozjímaniu v blaženej odlúčenosti. Brával so sebou len pár spoločníkov, ktorí poznali dôvernejšie jeho svätý život, aby ho bránili pred návalom a obťažovaním ľudí a strážili jeho pokoj. Keď strávil nejaký čas v ustavičnej modlitbe, dôvernom rozjímaní a nevyhovujúcom spojení s Bohom, túžil poznať, čo sa v jeho živote a pôsobení večnému Kráľovi páči a čo by sa mu páčilo ešte viac. Pritom sa snažil zistiť a zbožne túžil odhaliť, akým spôsobom, kde a s akou horlivosťou by mal Pánovi ešte dokonalejšie podľa jeho vôle slúžiť. Toto všetko nám odhaľuje zmysel odchodu do samoty.“

Ježišov pokus o samotu nevyšiel. Ľudia sa k nemu nahrnuli. Nezačal byť nervóznym, ale videl v tom vôľu Otca a v jeho moci uzdravoval chorých. Základný postoj Ježišov voči nám ľuďom by sa dal vyjadriť slovom „ľútosť“. On sa

nepovznášal nad ľudskú biedu, ale znížil sa k nej a pomáhal kde bolo treba.

Evanjelium nám ukazuje, ako šikovne chceli túto situáciu riešiť apoštoli. Pristúpili k Ježišovi s radou: „Toto miesto je pusté a čas už pokročil. Rozpusť zástupy, nech sa rozídu do dedín kúpiť si jedlo.“ Nám sa zdá toto riešenie najvhodnejšie. Takto by sme to riešili my: „Rozpusť spoločenstvo zhromaždené Božím Slovom okolo Kristovho tela“. Ale Pán Ježiš rozmýšľa ináč. Nechce, aby sa ľudia kvôli svetským starostiam, od neho vzdalovali. Totiž vzdialiť sa od Ježiša je pre nás veľmi nebezpečné. Len s ním sme silní voči hriechu. A preto vyzýva apoštolov: „Nemusia odchádzať: vy im dajte jesť!“ A nemyslí tým na duchovný pokrm. Apoštoli sa určite pýtali: „Ako a z čoho ich máme nasýtiť?“

Keď je Ježiš uprostred nás, stačí trochu ochotnej vôle a viera, aby sa stal zázrak.

K tomu, aby sa stal zázrak stačí, aby niekto obetoval svojich päť chlebkov a dve ryby. Ktosi sa musí zriecť všetkého, čo má, aby sa stal zázrak. Dať Ježišovi svoju trošku a on z nej urobí pokrm pre všetkých. Niekedy sa obávame množstva ľudí, ktorí majú záujem o Krista: „Kto ich bude duchovne formovať a viesť“. Pán Ježiš nám dnes odkazuje, že On sám bude tajomne sýtiť tento veľký zástup nasledovníkov, ale potrebuje k tomu našu ochotu obetovať svoju trošku.

Veď On je Život, On je Chlieb života. Všetko to, čo nás sýti sa tajomne napája z Neho. On je Slovo, skrze ktoré bolo všetko stvorené. O čo sa vlastne jedná v našej výžive: Snažíme sa získať energiu, ktorá sa v potrave nachádza. Ale prameňom všetkej energie je Slovo Večného.

Ježišov učeník má zvláštnu schopnosť sýtiť potreby sveta. Dokonca tak, ako to robí v dnešnom evanjeliu sám Ježiš. Podobné prípady sa často objavujú v živote svätých. Niektorí žili dlhé roky len zo sviatostí a z Božieho Slova. Iní boli v moci Kristovej schopní „stvorit pokrm“ tam, kde ho nebolo. Aj na nás sa Ježiš obracia s výzvou: „Nemusia nikam chodiť; vy im dajte jesť!“ Vo svete, ktorý trpí hladom po Božom Slove sme nesmierne bohatí.

Premenenie Pána

*Hlasito volám k Bohu a kričím,
hlasno Ho volám: vypočuj ma!
V deň súženia Ho hľadám,
za noci ruky vystieram
a neprestávam
a duša sa mi nevie potešiť.*

*Tak plačúc,
na Boha si spomínam,
na Neho myslím
duchom sklúčeným.*

*Ty otvorené držiš moje viečka,
v pohnutí sa mi zasekáva reč.
Premýšľam
o dňoch dávno pominulých,
na roky starodávne spomínam.
Nad srdcom ľudským
premýšľam
a báda duch môj,
hľadá odpoveď.*

*Či na veky nás zavrhuje Pán ?
Navždy nám berie
svoju náklonnosť? .
Navždy sa končí Jeho priazeň,
na celé pokolenia
zmlkne Jeho reč?*

*Či Boh už zmlilovať sa zabudol,
zatvoril v hneve brány ľútosti ?
A hovoril som:
v tom je moja bolesť,
že zmenila sa ruka Najvyššieho.*

O chlebe a spoločensve

Keď Jána Krstiteľa zabil, Ježiša to veľmi zarmútilo. Evanjelium opisuje, ako chcel odísť do samoty, aby sa v tichu vyrovnal so stratou priateľa. Nastúpil preto na loďku a šiel na pusté miesto. Jeho plány však skrížili ľudia, ktorí ho chceli vidieť, a chorí, čo prosili o pomoc. Mohli by sme predpokladať, že Kristus sa v danej situácii ukryje alebo pošle všetkých preč. Jeho reakcia však bola iná: „Zlutoval sa nad nimi a uzdravoval im chorých.“

V Ježišovom postoji vidíme opak sebeckta, individualizmu. Ako Boh je stále otvorený pre druhých. Dokáže sa prekonať aj v ťažkom okamihu. To, že Ježiš zostal ľuďom k dispozícii aj v zložitej situácii, by sme si mali všimnúť, keď nás svet volá k naplneniu osobných túžob. Myslieť na seba bez ohľadu na potreby druhých je totiž prvým krokom mimo Božej cesty.

Zaujímavé je, že Kristus zostal s ľuďmi aj vo chvíli, keď už samotní apoštoli mali všetkého dosť. Chceli, aby zástupy poslal preč, pretože sa potrebujú najesť. Rád by som videl Ježišovu tvár, keď odpovedal: „Vy im dajte jesť.“ Myslím, že na nej bol úsmev. Apoštolom možno napadlo: „Strieľa si z nás? Ved' my nič nemáme.“ To však pre Ježiša nebolo prekážkou. Pamätal na fyzické potreby zástupu, ale najskôr sa venoval duchovným. A to je druhá vec hodná našej pozornosti: často totiž konáme opačne.

Popritom, že na prvé miesto stavíme svoje individuálne záujmy, aj v tom, čo chceme pre seba, uprednostňujeme materiálne veci pred duchovnými. Najprv musím mať na tanieri, potom vo vrecku, potom na sebe a napokon príde na rad modlitba a kostol. Kam nás materiálny blahobyt môže doviesť, som si nedávno vypočul na jednom americkom programe: istá pani tam opisovala, ako minula 30-tisíc dolárov na chudnutie, kým objavila produkt, ktorý jej pomohol „zhodiť“ 50 kilogramov (nadváhu si podľa vlastných slov spôsobila zlou životosprávu). Najskôr som si myslel, že je to nepodarený žart. Potom mi vyrazilo dych, s akou samozrejmosťou tú reklamu opakovali. Odpoveďou na prepchávanie sa nemá byť šport a striedmosť, ale prípravok na spaľovanie tuku...

Individualizmus a konzumizmus nás vedú nielen k veľkému bruchu, s ktorým si nevieme rady, ale dokážu aj zatemniť zdravý rozum a vyhľadovať našu dušu, ktorá túži po eucharistickom chlebe a spoločensve viac, ako po všetkých veciach tohto sveta. Ako hovorí pápež Benedikt XVI., „Eucharistia je medicínou inteligencie“ – chráni nás pred početnými nerozumnosťami modernej doby. Máme teda správnu životosprávu? Snažíme sa žiť pre druhých alebo hľadáme len na vlastné záujmy? Sme hladní po Bohu alebo túžime len po materiálnych veciach?

Martin Kramara

Príležitosť ku sviatosti zmierenia:

Pondelok až streda 45 minút pred sv. omšou.

Púť do Šaštína:

V sákrstii kostola sa možno zapísať na púť do Šaštína, ktorá sa uskutoční na slávnosť Sedembolestnej Panny Márie 15. septembra.

Predpokladaný odchod autobusu: 07:30 hod.

Učenci po dvoch

V šiestej kapitole *Evanjelia podľa Marka* vysielal Ježiš svojich učeníkov po dvoch do každého mesta a dediny, kam sa sám chystal ísť, aby ohlasovali pokánie. Môžeme si tu všimnúť dva zásadné body. Poslal ich po dvoch. Prečo nie po jednom alebo prečo nie nejakú väčšiu skupinu? Po dvoch ich poslal preto, lebo chcel, aby cez svoj vzájomný vzťah a lásku vydávali svedectvo o Ježišovej láske. Nešlo len o ohlasovanie nejakej pravdy, ale najmä o svedectvo lásky. Ľudí mali vyzývať na pokánie, nápravu života. Na pokánie vyzýval aj prorok Amos, pestovateľ fig, ktorý nechcel byť prorokom. Pán ho však poslal, aby vyzýval na pokánie, hoci ho tí, ku ktorým prišiel, odmietali a nechceli počuť jeho slová. Niečo podobné sa stáva aj v našom živote, keď nás niekto vyzýva na pokánie. Sme náchylní odmietat ho a posielat preč, pripomínať mu jeho chyby a nevšimáť si obsah jeho posolstva.

Dnes nás na pokánie vyzýva mnoho skutočností. Skúsme túto výzvu brať vážne, nepozerať na to, kto ju ponúka. Uvedomme si, že sme pozvaní konať pokánie nielen za seba, ale aj za druhých, za hriechy Cirkvi i celého sveta.

Ivan Šulík „Láskavo a milostivo“

Sväté omše v 18. týždni cezročného obdobia - (A)

4.VIII. pondelok

18:00 Za † Jozefa Radakoviča, zaťa Mariána a rodičov

5.VIII. utorok

18:00 Za † Silvestra, Irenu a ich rodičov

6.VIII. streda

18:00 Za † Petra Stojkoviča (1. výročie smrti)

7.VIII. štvrtok

18:00 Za † Antona a Lauru Kerákových a starých rodičov

8.VIII. piatok

18:00 Za † Štefana Biznára a švagrov Františka, Jozefa a Silvestra

9.VIII. sobota

08:00 Za † rodičov a manželku Antona

Upratovanie kostola č.d. 229 - 253

10.VIII. 19. nedeľa v cezročnom období

08:00 Za Jána Pojezdála, rodičov a súrodencov

Lektori: Pešková E., Jelinková L.

10:00 Za farníkov

Lektori: Bublavý M., Radakovičová J.

14:00 Posvätný ruženec, litánie

Liturgický kalendár

4.VIII. pondelok Sv. Ján Mária Vianney, kňaz

5.VIII. utorok Výročie posviacky Hlavnej mariánskej baziliky

6.VIII. streda Premenenia Pána - sviatok

7.VIII. štvrtok Sv. Sixtus II., pápež a spoločníci, mučeníci

8.VIII. piatok Sv. Dominik, kňaz

9.VIII. sobota Sv. Terézia Benedikta z Kríža (Edita Steinová), panna a mučenica, Patrónka Európy

Prijímanie omrvíniek lásky

Nedostatok akceptácie života má svoj zdroj v nedostatku lásky a pocite osamelosti, ktorý vzniká po skúsenosti odmietnutia našimi blíznymi. Ako sa naučiť správne prijímať lásku iných osôb? Čo robiť, aby sme sa na jednej strane neizolovali od druhých, na druhej zas neboli požadovační v nárokovaní si na lásku?

Treba sa učiť vidieť a s vďakou prijímať všetky omrvinky ľudskej žičlivosti, dobroty, lásky. Ak vyžadujeme od blízkych príliš veľa pozornosti, starostlivosti, obetovania, času, často bývame odmietaní. Ľudia sa totiž cítia neraz príliš slabí a biedni, aby splnili naše prehnane očakávania. Ak by bezdomovec žobrajúci na ulici postavil vedľa seba nápis: „Prijímam almužnu nad tisíc korún“, pravdepodobne by zomrel od hladu. Ťažko - ak vôbec -by našiel človeka, ktorý by splnil jeho očakávania. Okrem toho si treba uvedomiť, že darované omrvinky lásky, záujmu a pomoci, ktoré dostávame, sú nám často podávané veľmi neobratne, nešikovne. Bývajú zmiešané s ľudskou netrpezlivosťou, rozčúlením, únavou, hnevom. Niekedy sa musíme prebrať cez tieto postoje, aby sme odhalili v nich ukrytú žičlivosť, podporu a pomoc.

Abý sme sa naučili správne prijímať odrobinky lásky od iných osôb, musíme premáhať svoj strach pred nimi. Strach, ktorý je určitou ochrannou bariérou, často skrýva veľkú citlivosť. Túto citlivosť sa treba naučiť vidieť tak u seba, ako aj u druhých.

Uvediem príklad. Keď som chodil do školy, mal som veľmi dobrého vychovávateľa, s neobyčajne dobrým srdcom, ktorý však pritom nevedel prejavovať dobrotu a žičlivosť. Voči žiakom sa správal tvrdo. To rýchlo odrádzalo od neho tých, ktorí mali problém chápať druhého človeka. Ale v situáciách mimo školy bolo možné spoznať druhú stranu jeho srdca. Navštevovali sme ho doma, vždy keď mal meniny. Prijímal nás vtedy neobyčajne srdečne. Niekoľko láskavých slov spôsobilo, že sme mohli vidieť v jeho očiach slzy, za ktoré sa určite veľmi hanbil, pretože odhaľovali jeho citlivosť. Ľuďom, ktorí sa ocitli v ťažkých situáciách, venoval neraz veľa pozornosti a času. Ak sa niekto dokázal prebiť cez jeho vonkajšiu suchopárnosť, mohol vidieť túto jeho veľkú citlivosť a dobrotivosť voči ľuďom.

Mnoho ľudí sa svojou vonkajšou odmeranosťou, strachom, prejavmi hnevu bráni pred novými zraneniami, využívaním, manipuláciou. Každý z nás má svoje obavy a strach. Neraz sa bránime pred Božou láskou, podobne ako sa bránime pred ľudskou láskou. Obávame sa, že ak dovolíme Pánu Bohu vstúpiť do nášho života, staneme sa jeho nevoľníkmi. Bojíme sa, že stratíme slobodu.

Rozprával som sa raz s istým človekom, ktorý vyznal: „Pochopil som, že musím prosiť Pána Boha o lásku k svojej žene. Báľ som sa však, že láska k žene ma urobí zajatcom domova, rodiny. Pretože si rád zájdem s kolegami na pivo, môj strach nadobudol konkrétnu formu; báľ som sa, že sa budem musieť zriecť tejto malej

radosti. Keď ma však Pán Boh naozaj obdaroval láskou k manželke, začal som sa cítiť slobodný. Mohol som chodiť na pivo s kolegami bez pocitu viny a manželka kvôli tomu nijako nežiarila.“

„Ako sa naučiť správne prijímať lásku iných osôb?“ Tak, že im budeme preukazovať svoju vďačnosť. Ak chceme dostávať lásku, podporu, pomoc a žičlivosť, musíme byť za ne vďační. Lásku nemožno žiadať alebo sa jej domáhať. Ľudskú láskavosť i žičlivosť si nemôžeme kúpiť. Vždy sú milosťou, darom. Ak v obchode zaplatíme za tovar - potom nám patrí. Ale žičlivosť a úsmev predavačky sú už darom, milosťou. Ak budeme mať voči iným výhrady a prejavovať nespokojnosť, môžeme byť odmietnutí.

„Čo robiť, aby (...) sme neboli požadovační v nárokovaní si na lásku?“ Predovšetkým treba poznať svoju biedu v dávaní lásky. Ak si uvedomíme, že sami dávame iným málo, pretože málo máme, pochopíme, že druhí robia podobne: oni takisto neponúkajú veľa, pretože vlastní málo. Okrem toho od ľudí dostávame lásku vtedy, keď ju sami dávame. A hoci si lásku nemožno zaslúžiť, môžeme ju vzbudiť, keď ju sami prejavujeme. Ak je človek zaujatý iba sám sebou, svojou bolesťou samoty a odmietnutia, najčastejšie zostane sám. Keď však ideme v ústrety druhým a dávame im svoje omrvinky lásky, často dostávame na výmenu stonásobne viac. Dôležitým liekom proti pocitu osamoteniu, izolácie, hladu po láske je teda vyjsť k iným s tým, čo máme.

Lásku treba prijímať na jednej strane s postojom vďačnosti a pokory, na druhej však s postojom vnútornej slobody a s pocitom vlastnej dôstojnosti. Keď pokorne prosíme ľudí o lásku, žičlivosť a ľudskú pomoc, musíme sa zároveň učiť slobode voči ľudskej láske, aby sme sa mohli otvárať na definitívnu lásku - lásku k Bohu.

Józef Augustín, SJ „O láske, manželstve a rodine“

**Tieto rady čítaj pomaly.
Rozvážne premýšľaj nad ich obsahom.**

Štúdium

- 332 Pre tých, čo by mohli byť učencami a nestali sa nimi, niet ospravedlnenia.
- 333 Štúdium. Poslušnosť: „Non multa, sed multum.“ Nie veľa vecí, ale dôkladne.
- 334 Modlíš sa, zapieraš sa, pracuješ v tisícich apoštolských činnostiach... ale neštuduješ. - Keď sa nezmeniáš, nebudeš užitočný. Štúdium či akékoľvek odborné vzdelanie je pre nás vážnou povinnosťou.
- 335 Pre moderného apoštola je hodina štúdia hodinou modlitby.
- 336 Ak máš slúžiť Bohu svojím rozumom, štúdium je pre teba vážnou povinnosťou.
- 337 Často pristupuješ k sviatostiam, modlíš sa, žiješ čistým životom... a neštuduješ. Nehovor mi, že si dobrý; si len dobrácky.

Josemaria Escrivá „Cesta“

Príbeh na uzdravenie duše

Transplantácia

Mala pekný vzťah so svojou dcérou Sárrou, ktorá už bola dospelá a žila s vlastnou rodinou v neďalekom mestečku. Matka a dcéra si často písali alebo si telefonovali.

Keď mama zavola, Sára sa zakaždým ozvala:

„Ahoj, mami, to som ja.“

A mama odpovedala: „Ahoj, Ja, ako sa dnes máš?“

Vo svojich listoch sa často podpisovala ako „Ja“. Preto ju zo žartu volala „Ja“.

Sára však nečakane zomrela na mozgovú porážku. Matka bola zdruvená. Pre rodiča niet väčšej bolesti, ako stratiť svoje milované dieťa. Potrebovala všetku svoju vieru, aby dokázala ísť ďalej.

Po dohode so zaťom sa rozhodli darovať dcérine orgány, aby z tejto tragickej situácie vzišlo aspoň nejaké dobro.

Po istom čase ju kontaktovali z ústavu, ktorý zabezpečoval transplantácie, a oznámili jej, kto dostal Sárine orgány. Samozrejme, žiadne konkrétne meno nepadlo.

Asi o rok neskôr jej prišiel pekný list od mladíka, ktorý dostal Sárinu podžalúdkovú žľazu a jeden pľúcny lalok. Opisoval, ako sa zmenil jeho život.

Keďže nesmel použiť vlastné meno, hádajte, ako sa podpísal.

„Ja“.

„Niektorí takto prijali ako hostí anjelov a ani o tom nevedeli“ (porov. Hebr 13, 2).

Bruno Ferrero „Hviezdy vidno v noci“

Rok nad evanjeliom

Hľa, človek!

„Pilát znova vyšiel a povedal im: ‚Pozrite, privádzam vám ho von, aby ste vedeli, že na ňom nijakú vinu nenachádzam.‘ Ježiš vyšiel von s trňovou korunou a v purpurovom plášti. Pilát im povedal: ‚Hľa, človek!‘ (Jn 19, 4-5)

Pilát, či už zo súcitu, alebo z bezradnosti, možno aj s odporom nad krvou a doráňaným telom, ukázal na Ježiša:

„Hľa, človek!“

Ježiš, Boží Syn a náš brat, bol pre nás stýraný a vystavený posmechu. „...z trnia uplietli korunu..., do pravej ruky mu dali trstinu, padali pred ním na kolena a posmievali sa mu... Pľuli naňho, i brali mu trstinu a bili ho po hlave.“ (Mt 27, 29-30)

Kto mu to spôsobil? Nielen jeho bezprostrední kati. My všetci sme ho bili, všetci sme ho korunovali trním, všetci sme ho súdili a zriekli sme sa ho, my všetci sme ho zavrhlí. „Bol strýznený pre naše neprávosti“ - čítame u proroka Izaiáša (53,3).

Ale on sa teraz naveky na nás pozerá ako oslávený Pán, ako ten, ktorý preniesol všetko toto utrpenie do večnosti a svojej slávy. Veď sa ukázal apoštolom s ranami na rukách, nohách a na boku. Prosme ho, aby nám vtlačil do srdca obraz svojich bolestí a utrpenia - obraz svojej lásky. A prosme i o to, aby sme mu boli verní a aby sme vedeli v dôvere skladať svoje utrpenie pod jeho kríž.

„Ecce homo! - Hľa, človek!“ Tieto slová stále znejú v

kresťanskej tradícii a vyvolávajú v nás dojímavé ozveny. Tieto slová zazneli pred Židmi, ktorí sa násilne dožadovali Ježišovej smrti. Tieto slová nám pripomínajú Muža bolesti predpovedaného prorokmi, ktorý nesie všetku biedu a všetku opustenosť - tragický obraz nášho vlastného stavu. To my srne vtlačili Ježišovi túto podobu.

My máme zákon

„Len čo ho zazreli veľkňazi a ich sluhovia, kričali:

„Ukrižuj! Ukrižuj ho!“ Pilát im povedal: „Vezmite ho a ukrižujte. Ja na ňom nenachádzam vinu.“ Židia mu odpovedali: „My máme zákon a podľa zákona musí umrieť.“ (Jn 19, 6-7)

Čo urobia Ježišovi nepriatelia teraz, keď majú Ježiša v putách a vo svojej moci? Zákerní primitívi by možno pomýšľali na vraždu a odstránenie mŕtvol. Alebo by oznámili, že uväznený spáchal samovraždu. Poznáme veľa takýchto príkladov. No Ježišovi nepriatelia boli zákerní, ale nie primitívni. Išlo o politickú, sociálnu, náboženskú a intelektuálnu elitu Izraela. Boli to ľudia, ktorí naplňujú akademie, vysoké kluby, oficiálne tribúny, salóny a stretnutie s nimi je pre jednoduchého občana vysokou poctou. Boli to inteligentní ľudia, zvyknutí uvažovať a odvažovať pro a contra všetky dôsledky svojich činov. Podarilo sa im dostať Ježiša. Teraz im už nešlo len o to, aby ho odstránili. Išlo im o viac - zničiť jeho myšlienky, jeho ducha. Zničiť ho úplne a navždy v očiach ľudu.

Vtedajšie pomery nám už nie sú natoľko známe, a tak by sme si mohli myslieť, že Ježiš mohol byť zbavený života len ukrižovaním. No nie je to tak. Ukrižovanie bol najstrašnejší spôsob výkonu trestu smrti, najpotupnejší spôsob popravy. Židia navrhli práve tento spôsob a trvali na ňom. Poprava je vždy potupná, no aj tu jestvujú určité stupne. Vysoký dôstojník by aj dnes považoval za čestnejšiu smrť zastrelenie ako povraz. Nepriatelia chceli Ježiša nielen popraviť, ale verejne navždy zhanobiť pred nebom i zemou. „Zlorečený, kto visí na dreve!“ stálo napísané (Dt 21, 23). Takúto smrť treba dosiahnuť u Piláta. Preto volali: „My máme zákon a podľa zákona musí umrieť, lebo sa vydával za Božieho Syna.“ (Jn 19, 7) Zmysel celého Zákona spočíval v očakávaní Mesiáša. Celý Zákón a proroci pripravovali národ na jeho príchod. Keď Mesiáš prišiel a slovom i činmi dokazoval, že on je prisľúbený prorokmi, v mene tohto Zákona ho šli zničiť!

Ježiš svojimi činmi dokázal, akú má moc a čím je. Stál nad Mojžišovým zákonom. Zákón mohol súdiť každého okrem Boha. Tu však Zákón išiel odsúdiť Boha. Tým sa sám pozbavil zmyslu a pri nohách odsúdeného Ježiša, pri upätí kríža, odumrel. Prestal platiť a zaväzovať.

Židovstvo krátko po roku 30, po roku Ježišovej smrti, stratilo všetko - chrám i kňazstvo, obety i proroctvá, a najmä osobného Mesiáša, na ktorého stáročia čakalo. Zostal mu len bezduchý zákon a ľudské tradície okolo neho. Zákón bez zmyslu.

Kresťanstvo sa stalo dedičom Starého zákona. Dostalo nové kňazstvo, novú obeť, nový chrám i proroctvá a predovšetkým Mesiáša, v ktorom sú požehnané všetky národy zeme.

Mojžišov zákon natrvalo poprel a zničil sám seba, keď odsúdil toho, ktorý bol jeho naplnením - Ježiša Krista. Starý zákon onemel. Začal sa Nový zákon, Nová zmluva Kristovej krvi.

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku